

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4596/2022
11.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милован Ђурић, адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорације „Крушић“ а.д. Ваљево, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2381/21 од 24.08.2022. године, у седници већа одржаној дана 11.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2381/21 од 24.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2381/21 од 24.08.2022. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 404/21 од 07.06.2022. године, којом је у ставу првом изреке поништено као незаконито решење туженог број: ... од ...2021. године, којим је тужиоцу престао радни однос, утврђено је да је тужилац код туженог засновао радни однос на неодређено време и обавезан тужени да тужиоца распореди на рад у одговарајућу организациону јединицу. У ставу другом изреке првостепене пресуде, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 103. 500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у границама ревизијских навода у смислу одредбе члана 408. и 441 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, ... 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана није

законски разлог за ревизију. Тврдња ревидента да је у другостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП је паушална, јер је другостепени суд правилно и потпуно применио све одредбе процесног закона које су утицале на доношење правилне и законите одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог засновао радни однос на одређено време 13.04.2018. године на радном месту „послови ... и ... послови“. Накнадно закљученим анексима тог уговора радни однос тужиоца је продужаван све до 30.04.2021. године, када му је оспореним решењем број: ... од ...2021. године престао радни однос због истека рока на који је заснован. Почев од анекса уговора о раду од 22.06.2018. године, па закључно са последњим анексом од 23.03.2021. године, као основ рада тужиоца на одређено време означен је рад због потребе реализације пројеката. У периоду од заснивања радног односа 13.04.2018. године до престанка радног односа 30.04.2021. године, тужилац је код туженог све време обављао послове ...

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су становишта да су у конкретном случају испуњени услови за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време у смислу одредбе члана 37. став 6. Закона о раду, имајући у виду да је тужилац код туженог непрекидно радио дуже од 2 године на истим пословима. На темељу тако изнетих разлога, нижестепени судови поништавају као незаконито решење туженог којим је тужили утврђен престанак радног односа и утврђују да је тужилац почев од 19.04.2020. године засновао радни однос код туженог на неодређено време.

По оцени Врховног суда правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право.

Одредбом члана 30. став 1. и 2. Закона о раду прописано је да се радни однос заснива уговором о раду који закључују запослени и послодавац. Према члану 31. став 1. тог закона, уговор о раду може се закључити на неодређено или одређено време. Садржина уговора о раду прописана је чланом 33. став 1. наведеног закона. Према тачки 7. тог члана, уговор о раду закључен на одређено време мора да садржи трајање уговора и основ за заснивање радног односа на одређено време.

Уговор о раду може се закључити на одређено време у складу са чланом 37. став 1. Закона о раду, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Тако заснован радни однос, по једном или више уговора о раду, сагласно ставу 2. наведеног члана не може бити дужи од 24 месеца, са прекидима или без прекида. Изузеци од временског ограничења радног односа заснованог на одређено време предвиђени су у ставу 4. тог члана, између осталог и за рад на пројекту чије је време унапред одређено, најдуже до завршетка пројекта (тачка 2).

У првом уговору о раду на одређено време који је тужилац закључио није наведен основ заснивања радног односа на одређено време. Тужени, у одсуству податка о основу за заснивање радног односа на одређено време у том уговору током поступка није доказао чињенице битне за постојање објективних разлога за заснивање

радног односа на одређено време у смислу члана 37. став 1. Закона о раду. Тај уговор је у погледу времена трајања радног односа мењан са више сукцесивно закључених анекса уговора о раду, с тим што је почев од анекса уговора о раду од 22.06.2018. године наведено да тужилац ради на одређеном пројекту, при чему тужени није доказао постојање пројекта поводом кога је трајање радног односа тужиоца продужено. По закљученим уговорима о раду и његовим анексима тужилац је непрекидно радио код туженог дуже од 24 месеца, све до доношења решења туженог о отказу уговора о раду због протеча времена на које је закључен.

Следствено изложеном, закључењем више уговора на одређено време тужени је поступао противно законским одредбама којима је уређен рад на одређено време. С обзиром да је тужилац на истим пословима радио непрекидно дуже од две године, по истеку тог рока настали су услови из члана 37. став 6. Закона о раду за прерастање из радног односа на одређено у радни однос на неодређено време 19.04.2020. године, због чега је тужбени захтев за утврђење постојања радног односа основан а решење о престанку радног односа тужиоца због истека рока на који је исти заснован, незаконито.

Из наведених разлога, по оцени Врховног суда, нису основани наводи ревидента о погрешној примени одредбе члана 33. Закона о раду. Наведеном одредбом је основ за заснивање радног односа на одређено време предвиђен као састојак уговора о раду закљученог на одређено време. Тај податак не садржи први уговор о раду на одређено време, ни накнадно закључени анекси тог уговора којима је продужавано време трајања радног односа, а у одсуству тог податка није доказано постојање чињеница битних за испуњеност услова за засновање радног односа на одређено време у смислу члана 37. став 1. Закона о раду.

Није погрешно примењен члан 195. Закона о раду, јер је тужилац за повреду права сазнао доношењем и уручењем решења о отказу уговора о раду, а тужбу је поднео у законском року.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић